

MISJONS-RØSTEN

JULEHEFTE 1945

Pris 60 øre.

Nr. 23-24.

(forts. side 8).

Gud for de trofaste venner i

KEISERENS BOK - LAMMETS BOK

(Luk. 2, 17 og Ap. 21, 27.)

AV SVERRE SHWAN

Juleevangeliet tar sin begynnelse ved å nevne at keiser Augustus, grunnleggeren av det romerske keiserrike, gir en forordning om at «all verden skulle skrives inn i manntall.»

Men også Josef dro opp fra Nazaret til Davids stad som heter Betlehem, sammen med sin trolovede Maria, fordi han var av Davids hus og ætt. Mens de var der skjedde det at hun fødte sin sønn den førstefødte.

Denne beretning om innskrivningen i keiser Augustus manntall fører tanken til et annet manntall som er omtalt i Ap. 21, 27, hvor der berettes om en oververdslig verden i bildet av en stad, hvor intet urent skal komme inn, og ingen som farer med styggheit og løgn, men bare de som er *skrevne inn i livsens bok hos lammet.*

Vi kan si at disse to beretninger er de to ytterpunkter i den kristnes tilværelse. Den tar sin begynnelse ved innskrivningen i det borgerlige manntall og fortsetter over i den oververdslige verden ved vår inngang inn i den stad som livsens bok gir adgang til.

Innenfor denne verdens grenser rommes all verdens lykke og ulykke, et menneskes kamp i seier og nederlag, i sorg og glede. Her tas og utføres beslutninger som er bestemmende for evigheten, som er avgjørende for liv og død, handlinger som har formørket et menneskes hele jordiske tilværelse og dratt følgerne med over i den evige verden.

Fordi keiser Augustus' navn er nevnt sammen med evangeliets begynnelse har hans navn gått over i historien og er blitt husket.

Det er evangeliet som løfter et menneske opp fra glemsel og død til evig ihukommelse.

løpet, bevart troen. Så ligger rettferdighetens krans rede for meg, den som Herren, den rettferdige dommer, skal gi meg på hin dag, dog ikke meg alene, men alle som har elsket hans åpenbarelse. 2. Tim. 4, 7—8. Derfor la oss mens vi venter på den herlige begivenhet, bli fylt av den Hellig Ånd, så vi utfyller tjenesten i vingården og strider troens gode strid. Herren hjelpe oss til det i Jesu navn. Amen!

Arnt Andersen.

Keiser Augustus manntall representerer dette liv, det verdslige liv som er begrenset av geografiske og nasjonale grenser.

Evangeliet sprenger rammen for dette liv.

Dette var Guds mening. Derfor kom Jesus som et fattigmans barn til verden og blev født inn i keiserens manntall. «Han kom i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld,» sier Guds ord.

Jesus gjorde seg solidarisk med hvert menneske som var gjort av støv og født i synd. Han levde med i våre kampe, seire og nederlag. Han stilte seg solidarisk med de minste i samfunnet, han tok på seg de svakes og elendiges sak. Gud kunngjorde ved englene at en stor glede skulle vederfares alt folk. Jesus var denne store glede! Derfor var denne verden ikke den samme etter Jesu død og oppstandelse.

Jesus hadde forandret våre muligheter, han hadde åpnet oss adgang til nye og dynamiske krefter. Guds ord sier: «Han åpnet en ny og levende vei like inn i det himmelske.» Han satte oss i forbindelse med den himmelske kraftstasjon.

Jesus bruker bildet av surdeigen som gjennomsyrer hele deigen. Når husmoren setter surdeig til en meldeig så vet hun av erfaring at deigen vokser til den er helt gjennomsyret.

Hvad kommer dette av?

Surdeigen er en levende organisme og den må vokse og utvides ellers dør den!

Slik er virkningen av evangeliet, sier Jesus. Der evangeliet får gjøre sin gjerning der blir mennesker kristne. De blir nye skapninger, der som en surdeig søker å gjennomsyre denne verdens samfunn. Nye mennesker, som tar kampen opp mot uretten, den sosiale urett, klasseforskjellen, utbyttingen av andre mennesker, som stiller seg soldarisk med den som undertrykkes og blir holdt nede.

Evangeliet skaper en nytt samfunn, ikke ved hjelp av organisasjoner, men ved hjelp av nye mennesker, hver enkelt kristen søker å løse problemene etter Guds ord og den Hellige Ånds ledelse.

Slavespørsmålet som var et av den første kristne tids problemer løste de første kristne helt enkelt ved å påvirke både slaven og herren så de blev

Tiden!

Vi lever nu i denne tid,
igjennom hat og kamp og strid,
imot de siste tider.
Da svik og urettferdighet,
forjager rett og kjærlighet,
en tid hvor alle lider.

Se tegnene går over jord,
i øst og vest i syd og nord,
nå krigstrompeten høres.
I luft, i vann, på sjø og land,
kanoners drønn man høre kan.
Alt fram til kamp nå føres.

Ja, folk mot folk nå reiser seg,
blir ei forlikt, går hver sin vei,
de trodser fredens vei.
Nå høste får hvad skrevet står,
en overtreders vei er hård,
de reder selv sitt leie.

Skrevet i 1942.

Av Johan Reiersen.

Man selger alt, seg selv og med,
besmitter sin samvittighet,
for penger, gunst og ære,
De ser ei at de blir bedratt,
av Gud og mennesker forlatt,
sin skjendelse de må bære. . .

Guds ord blir trampet under fot,
behøves ei å ta imot,
Hans røst de ei vil høre,
Forakter Ham sin beste venn,
hvor skal du så deg vende hen,
tilsist? Hva vil du gjøre?

O, hør mitt folk, så har Han sakt
våknet opp, vær rede, stå på vakt,
som den sin Herre venter.
Forbli i Ham, Han er vår fred,
da skal du og få være med,
når bruden sin Han henter.

kristne mennesker, på den måten falt spørsmålet bort av seg selv.

Den individuelle løsning av spørsmål av samfunnsmessig art har vært kristenhetens svakhet, men til styrke for den enkelte kristne. Kan jeg ikke som kristen være en surdeig i denne verden er mitt liv forfeilet. Denne tid mere enn noen annen kaller på det kristne initiativ og kjærlighet til å bygge opp igjen det ødelagte på alle områder. Særlig forholdet menneske og menneske imellom.

Evangeliet skaper også et åndelig samfunn. «De helliges samfunn.» Et samfunn som skal fortsette å være til etter at denne verdens samfunn har hørt opp å eksistere.

Dette samfunn har også sitt manntall. Vi leste: «De som er skrevet inn i livets bok hos lammet.» De lever alltid fordi de er skrevet inn i livsens bok. De har også sin egen verden. «De kristnes verden», hvor hver enkelt kristen er et lem på det store legeme som kalles «Kristi Menighet», hvor vi lever i et innbyrdes fellesskap og søker å virkeliggjøre Guds tanke om å bære hverandres byrder, hvor grunnloven er kjærligheten og håpet er en dag å arve uforgjengelighet.

Det er et rikt liv som ligger for den kristne. «Vi er i verden, men ikke av verden». Og «vårt bor-

gerskap er i himmelen.» Vi har tilknytning både til denne verden og den hinsidige verden.

Mange mennesker lever et begrenset liv. De lever kun i denne verden. De har ikke øye for mer enn det de kan ta på eller se på. De har ikke fått øye på Jesus her i tiden. De strir alene i sin kamp, småtingene blir til store byrder, samvittigheten dømmer og anklager, og de hører ingen røst som frikjenner, eller tilgir. Dette er et både tungt og fattig liv og det er begrenset.

Vi leste at den hellige familie blev skrevet inn i keiserens bok. Men hvad er viktigst. Om Jesus står skrevet i keiserens bok, eller om keiseren står skrevet inn i livets — lammets bok?

Om vi lette gjennom Roms arkiver ville vi idag ikke finne keiser Augustus manntallsbok, den er gått forgjengelighetens vei.

Lammets bok vil ved tidenes ende være aktuell for det blir da spørsmål om adgang til den evige stad. Den som har sitt navn skrevet i boken får adgang til staden.

Guds ord sier: «Det synlige er timelig og forgjengelig. Det usynlige er evig og uforgjengelig.»

Lever Du idag det rike liv i Guds og de helliges samfunn og har ditt navn i livets bok? Eller lever du kun i denne verden?

Sv. Shuon.

ET JULEMINNE FRA SYDEN

AV HALFDAN WIK

Det var ikke jul som i Norge, med hvitklede marker og fjell og med travle vinterklede mennesker og rødannede barn med sine kjelker og sparkesker. Nei, her stod palmetrærne grønne på hver side av gaten. Ingen sne eller kulde og for det meste bleke mørke mennesker, mesteparten av dem helt sorte. Det eneste som kunne minne om julen var Frelsesarmeens julenisser med sine bøsser som minnet folk om å gi til de fattige, eller utstillingen i byens forretninger. Men et sted var det travelt og det var i Den Norske Sjømannskirke hvor en ekte norsk jul skulle feires for de mange norske sjøfolk som med sine skipe lå i havn. Men selve juleaften skulle først og fremst de som lå på sykehusene besøkes og julegøtter utdeles, såvel som at alle måtte få høre om julens store sentrum, Jesus Kristus.

På denne min vandring juleaften ble jeg ført inn i et sykeværrelse hvor en ensom norsk sjømann lå. Han så svært dårlig ut og jeg forsto at han var meget syk. Jeg hilste på ham og sa hvem jeg var og spurte så om han kunne nyte noe av det jeg brakte med.

«Å nei,» sa han med sakte stemme. «Jeg kan nok ikke det. Jeg skal snart herfra; for jeg lider av kreft i siste stadium.»

«Jaså er De så syk? Men hvordan har De det så med Gud? Er De beredt til å møte ham?»

Han brast i gråt. «Å, nei, jeg er nok ikke det, men vil De be for meg?»

«Ja, det vil jeg mer enn gjerne,» sa jeg og så bad jeg innerlig til Gud for hans sjels frelse. Vi samtalte da en stund og han fortalte meg litt fra sitt liv, som jeg ikke her skal komme inn på. Vi talte så om de evige ting og jeg bad ham innerlig om å vende seg til Gud, etter at jeg hadde lagt frelsens vei nøye ut for ham. Jeg kom igjen dag etter dag og en dag møtte jeg hans blikk som den dag var strålende. Han sa:

«Nå har jeg funnet fred, og er beredt til å møte Gud.»

Lyset var gått opp og frelsen i Jesus Kristus hadde holdt sitt inntog i en synders hjerte. I troen på det fullbrakte verk på Golgata gikk han fredfullt og lykkelig inn til den evige hvile. Nede i sydens palmelund fikk atter en norsk sjømann sin grav.

En seks ukers tid senere skulle jeg på skipsbesøk ombord i en stor bergensbåt på omlag 8000

tonn. Da jeg hadde hilst på offiserer og mannskap og innbudt dem til møtene, gikk jeg tilsist opp på broen for å hilse på kapteinen. Vi satt inne i salongen og samtalte og han spør om jeg hadde kommet over en stymann S. Jeg forsto at det var ham som vi for ikke så lenge siden hadde fulgt til det siste hvilested.

«Ja,» sa jeg, «men han er ikke mere her.»

«De vil vel ikke si at han er død?» sier kapteinen.

Så fortalte jeg hvordan jeg hadde møtt ham. Frimodig vitnet jeg om hvordan han ble frelst og vandret bort fra denne verden. Tårene rant ned over kapteinens kinner idet han sa: «Ja, det var min svoger!»

Dette sammentreff var ikke tilfeldig: for jeg forsto at kapteinen var sterkt grepet. Gjentagne ganger trykket han mine hender og sa:

«Jeg er så lykkelig over at han fikk det godt med Gud.»

Da jeg gikk over landgangen tenkte jeg: Kanskje jeg også skal møte kapteinen en gang i den «store hvite flokk vi se, som tusen berge full av sne.» Jeg fikk iallfall en full forståelse av at noe hadde truffet hans hjerte. «Mitt ord skal ikke vende tomt tilbake sier Herren.»

DU MÅ STARTE

Når en trikk skal gå fra sitt utgangspunkt, venter den ikke til hele linjen er klar like fram til endestasjonen. Det vil alltid være både biler og fotgjengere på linjen, det kan se temmelig broket ut i de mest beferdede gater. Men trikken ruller trøstig av sted, det greier seg med et par trikkelengders klar bane. Men så mye er også nødvendig.

Kanskje trikken kunne lære oss noe? Hvor ofte hender det ikke at vi forlanger klar bane langt inn i framtiden før vi våger oss ut? All risiko må være ryddet av veien, alle hindringer fjernet, og når vi da har fått alle slags forsikringer om at alt er i orden, ja så skal vi være villig til å legge i vei. På den måten kommer vi aldri av flekken.

Hva gjør en kristen? Han ber Gud vise seg det første skritt. Og så begynner han å gå i den faste tro at Gud klarer å rydde veien ettersom han skal videre fram.

På flukt fra Herrens åsyn.

Av AXEL NILSSEN

Men Jonas sto opp for å fly til Tarsis fra Herrens åsyn, og han dro ned til Joppe og fant et skip som skulle gå til Tarsis og han betalte frakten og gikk ombord for å fare med dem til Tarsis bort fra Herrens åsyn. Jonas. 1, 3.

Denne beretning om den ulydige profet er vel kjent, den er dratt i tvil og diskutert, dog Jesus selv har stadfestet dem. Vi vil idag ikke feste oss så meget ved enkeltheterne, men særlig feste oss ved denne hovedtanke: *På flukt fra Herrens åsyn*, og gjøre en praktisk anvendelse av den på sjele der er på flukt fra sin Gud og Herre.

I.

Jonas flyede fra Herrens åsyn.

Det er det første punkt vi fester oss ved. Akk, var han bare den eneste der søkte å fly bort fra sin Gud! Hvert menneske er igrunnen av naturen på flukt fra Gud. De har vendt ryggen, ikke ansiktet mot meg. De styrter avsted som hesten i striden. (Jer. 8, 6). Da Adam og Eva hadde syndet, flydde de fra Gud og skjulte seg mellom havens trær. Vi leser også om Kain at han gikk ut fra Herrens åsyn og bodde i landet Nod (som betyr flukt) østenfor Eden. (1. Mos. 4, 16). Er ikke det vår alles historie, på flukt bort i fra Gud? Vi for alle vill som får. Vi vendte oss hver vår vei. (Es. 53, 6). Paulus var på flukt fra Herrens åsyn da Herren stanset ham i hans ville løp på veien til Damaskus. Som en vill hest styrtet han avsted, til lyset fra himlen slo ham

til jorden og røsten lød: «Saul! Saul! hvorfor følger du meg?». Hvor dåraktig det er å fly fra sin Gud. Vi har vel hørt om den fattige mann på Vestlandet som var kommet i slik stor gjeld. Hver gang han så sin kreditor, tok han en annen vei for å unngå å møte ham. Endelig en dag han satt nede ved bryggen og fisket, merket han at noen slo ham på skulderen, og til sin store skrekk får han se kjøpmannen. Han ble aldeles målløs, men kjøpmannen sa: «Nå har jeg deg, jeg vil bare si deg at du behøver ikke å flykte så fra meg, jeg har lenge forsøkt å treffe deg for å si deg at gjelden behøver du ikke bry deg om, jeg har ettergitt deg alt sammen!»

Er det ikke det evangeliet har å bringe? Det forteller oss at Gud ikke er etter deg med *regn timer*, men med *kviteringer*. Fordi Gud i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og har lagt i oss ordet om forlikelsen. Så vi er da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss: *La eder forlike med Gud*. (2. Kor. 18, 19). Evangeliets herlige toner lyder. Kom dog og la oss gå i rette med hinannen! sier Herren! Om eders synder er som purpur, skal de bli hvite som sne. Om de er røde som skarlaget, skal de bli som ull. (Es. 1, 18). Du tilbydes en full tilgivelse for alle dine synder. Ditt skyldbrev som var deg imot, det er naglet til korset og utslettet i strømme av blod. Den naglede frelserhånd har revet det istykker og du kan just nå lese ditt *frihetsbrev* i hans

VÅRT FLAGG

*Du kristne mann hold stand,
og la deg ei få lokke —
ei vær i lag med dem idag,
som søke vil å rokke —
med ord, med ånd, med dikt,
i gjerning all —
ved templets hall og hjørnesten. —*

*La kristendommens flagg,
få vaie høyt og fritt —
i bunnen rødt og blått —
med korset rent og hvitt —
det er vår tros symbol,
som lyse skal fra pol til pol. —*

*Det er ei tomme ord —
nei Gud har talt.
Vår frelser født på jord
er slektens håp —
i liv, i død, i alt. —*

Halvor Blom Bakke.

under og sår. For «han er såret for dine overtrelser, knust for dine misgjerninger, og straffen på ham for at du skulle ha fred og ved hans sår kan du få lægedom. Du tilbydes nå, ikke bare tilgivelse, men dobbelt nåde for alle dine synder, du kan bli barn av Gud og Kristi medarving. Og allivelv flykter mennesket fra Gud, hvilken dårskap!

II.

Merk at tingene er tilrettelagt for å føre den gamle vei. Vi leser at Jonas dro ned til Joppe og der fant han et skip som skulle gå til Tarsis. Vi synes å se ham der han kommer rastløs og urolig, engstelig speidende om seg. Han dro ned til havnen og seiler — som bestilt ligger et skip ferdig som straks skal gå til Tarsis. Tingene gikk som de var smurt, straks var Jonas ombord, ankeret heistes og forfulle seil gikk det med strykende medvindsbør henover Middelhavets blå bølger. Han drar et lettelsens sukk og går straks ned i det nederste rum for å legge seg til å sove. Ja, veien bort fra Gud er nok ikke så vanskelig å finne, den går med strømmen og djevelen passer på å la synderen finne en glatt bane. Man behøver idet hele tatt ikke å gjøre

stort for å gå forta, det er bare å la seg behagelig drive med strømmen så sørger nok djevelen for resten. Jonas fant et skip som skulle gå til Tarsis. Akk, det er nok skip ved tidens strand for å føre sjele bort fra Gud: Se her ligger *vellystens skip*, forankret ved bryggen: «*Kortvarig nytelse*,» full av allslags fornyelser, den er festlig illuminert, opplyst og der høres lyd av sang og musikk, festlig farer det gjennom bølgene på livets hav og anløper de forskjellige havne: Usedelighet, drukkenskap, slibrige forlystelser, kortspill, dans osv. Hist ligger vantroens skip, her roper man til de enfoldige: «Kom ombord her.» Kast overbord alt som heter religion, bløte følelser, samvittighet, Guds frykt, barnelærdom, mors forklæsnorer og fars formaningstaler, og alle naraktige griller.» Dette skip fører den sorte vimpel, på sidene pranger innskriften: «Et og drikk, ti imorgen dør vi.» Dette skip har hverken kompas, kart eller noe annet instrument til å beregne kursen med, hva skulle det ellers med det? Det seiler for å seile og venter ikke å finne noen havn hinsides tidens hav. Dog tilslutt vil det lide et fryktelig skibbrudd ved evighetens klippefulle kyster og synke under passasjerenes jammer-skrik i svovelsjøens brennende bølger. Vi har et annet hurtiggående skip, ankeret ved bryggen: *Moralitet*. Dets kaptein heter: «frels deg selv,» og skipets navn er: *Egenrettferdighet*. Et stort, prektig skip, dens vimpel har gyllne farver og innskriften funkler på sidene: «De som strever etter å grunne sin egen rettferdighet.» Det er et innbydende skip. Her er ingen grove syndere ombord, men dannede, moralske, behagelige og pene mennesker, ingen drankere, ingen skjøger eller horkarle, ingen tyver, skjelmmer, menedere, eller svergere. Dog, dets stavner også mot Tarsis bort fra Herrens åsyn, også det vil gå under med hele sin besetning. Vi ser der også skipet: *Rikdoms forførelse*, fortøyet med en gyllen line til bryggen: *verdslig vinning*, det er fulllastet med verdens skatte og på vimpelen funkler denne innskripsjon: *Den lykke rikdom gir*. En lett-kjøpt rikdom loves dem der vil reise med dette skip. Dog det er bedrag det hele. På dette skip reiste Akan, Judas og Demas, her er et broket selskap av reisende, eventyrere, jobbere, åkerkarle, spekulanter, «gulasjbaroner», underslagere, kjeltringer, sirkusdirektører, kneipeverter, utsugere, teaterfolk og skuespillere, pengematadorer, tyver, røvere, samt en hel flokk av gullgravere og lykkesøkere. Her har strømme av blod flytt, knust utallige hjerter, her

(Fortsetter side 14).

Fra misjonsarbeidet i Argentina.

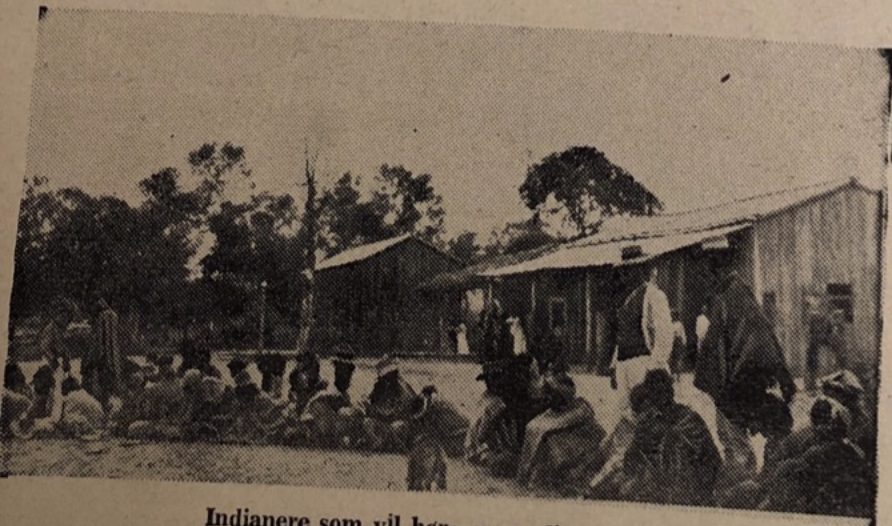
Berger og Hedvig Johnsen.

Fred i Jesus Kristus.

Idag kom broders brev og det var en stor glede for meg samtidig som det smertet da det ikke var Berger som fikk lese det. Han lengtet så etter å få brev under alle disse krigsår.

Det er nemlig så at min kjære mann Berger gikk herfra for å være med Herren den 5. august dette år.

Det er jo så uendelig tungt for meg, men Gud gir nåde også i sorgens stund. Det som trøster meg mest er at han nå får hvile etter alle lidelser og se sin frelser som han tjente så trofast.

Indianere som vil høre evangeliet.

De siste fire år var hans kropp meget nedbrutt. Han ble operert for pleurit, men såret legte seg aldri, det rant meget ut av såret og han måtte seg med bandasje. Det tok på kreftene og han måtte gå ble mere og mere sammenkrøpen. Han klaget aldri. Hans eneste lengsel var å arbeide for sjeles frelse. Det var stort at han fikk gå oppe til det siste og han talte på møte onsdagskvelden og kl. 1 lørdagsnatten fikk han hjemlov. Han gikk en tur til indianskeren onsdag morgen og da han kom tilbake begynte han å hoste og kjente seg svak. Jeg spurte han da hvordan det var og han svarte: «Jeg vet ikke.»

Utpå natten fikk han åndenød og kunne ikke ligge og måtte sitte oppe. Han sa da: «Hvis jeg kommer over dette skal jeg takke Gud.» På fredag led han meget og han ba meg be for ham. Jeg gjorde det og med en gang ropte han med glede: «Å, hvilken lise! Du har kontakt med Gud, Hedvig.»

Jeg trodde da at all fare var over og på lørdagen satt han hele tiden på verandan. Han drakk litt apelsinsaft og buljon. På kvelden ba han meg vaske seg og han kunne da gå og legge seg. Han sovnet, men utpå natten ble han meget syk og jeg ble engstelig. Hans hode falt til siden og jeg tok det i mine hender og sa: «Berger!» men fikk ikke noe svar. Hans ånd var da alt flyttet og jeg var ensom tilbake igjen. Dog Herren er vår tilflukt og hjelp. I nøden er han en prøvet hjelp. Ingen av barna var hjem-

Uberørt av sivilisasjonen.

I fullt utstyr.

Berger Johnsen og endel av forsamlingen.

og de kjente det jo veldig sårt, men avstandene er store og de er så langt borte.

Indianerne har grått meget. Han var jo deres i alt — åndelig som timelig.

Jeg ønsker dere kunne se den skare av frelst, lykkelige indianere som er her. Arbeidet går fram, og det er så stort å høre dem tale og vitne på møtene. Den stabile undervisningen som Berger, ved Guds nåde, ga dem har satt sitt preg på arbeidet og de føler sitt ansvar. Evangelistene og brødrene som tjener i forsamlingen er godt inne i ordet og mange nye har kommet til siden Berger gikk fra oss. Vårt lokale er overfylt når det er møter og vi behøver å få det utvidet.

Guds trofasthet har vi fått erfare under disse år og jeg vet at han er den samme idag. Ære være hans store navn! Jeg tenker å selge bilen for å få midler til hjelp for å underholde en bror som kan ofre seg helt i evangeliets tjeneste. Han er en av de faste Mattacoindianere som ble frelst og som hjalp Berger i den store vekkelsen i Pilcomayo. Vi gjorde i tro på at Gud skal fylle behovene; for han forlater et godt arbeide i det argentinske oljekompagniet. Han er den første indianer som har hatt en slik plass; men han føler seg kalt til å arbeide i Herrens vingård og vi behøver ham her.

Han har hustru og 7 barn så vi må jo underholde dem med hva vi kan. Forsamlingen gjør jo hva de kan, men det rekkes nok ikke til.

Håper at alt ordner seg der hjemme. Be for meg at Herren styrker meg. Jeg kjenner meg utslitt og behøver hvile og håper å kunne få reise til Buenos Aires hvor begge mine jenter arbeider.

Vi har en forferdelig varme her nå og ikke noe regn. I flere dager har det vært 45 grader celcius i skyggen og nordenvind som brenner alt. Stoler og alle ting er så varme så man kvier seg for å bruke

dem. Tenker det blir desember — om Jesus venter med å komme — at jeg kan få en tur til Buenos Aires, når Aparicio kommer hitt og hjelper til i arbeidet. Jeg behøver jo å komme tilbake så snart som mulig og håper at alt går godt. Skal skrive mere siden. Be meget for oss.

Fredshilsen til alle de hellige i Norge fra deres i Herren forbundne

Hedvig Johnsen.

Misjonær Berger N. Johnsen som har virket i Argentina i ca. 35 år fikk 5. august 1945 flytte fra stridens land og inn til hvilen.

Berger N. Johnsen er født i nærheten av Arendal den 13. februar 1889 og ble ikke fullt 57 år. Som ganske ung kom han ut til Argentina og har opplevet å se store frukter av sitt arbeide. I den første tid var det vanskelig og mange år ventet han på det store gjennombruddet som Gud hadde vist ham i ånden før han dro ut. Hva han og hans hustru måtte kjempe med de første tunge år kan nok ikke forstås av andre, men de blev trofast på sin post og Gud ga styrke som dagen var. Økonomisk var det ikke særlig romslig heller. Det ble dag for dag å se hen til Herren for alt.

Så fikk de oppleve den store vekkelsen noen år før krigen. Hundrevis av indianere overga seg til Gud og opplevet bibelens frelse, ble døpt i vann og sluttet seg sammen til en forsamling.

Mange kamper ble det å utkjempe siden også. Etter den store framgangen meldte selvsakt reaksjonen seg og det ble å være virksom i arbeidet for å føre dem inn i et dypere liv med Gud.

Idag kan søster Hedvig Johnsen som nå tenker å fortsette arbeidet glede seg over å se rike frukter av deres arbeide i Herren. Vi vil be vennene støtte henne med offer og forbønn.

MISJONEN I INDIA

Brev fra Aslaug Bratås.

Aslaug Bratås.

Mission House, Mahoba, U. P. India
21. oktober 1945.

Til Misjons-Røstens lesere.

Kjære venner!

Guds rike fred!

Det er flere år siden jeg har skrevet til dere, og flere år siden jeg hørte fra noen av vennene. Men likesåvel som jeg ville gjerne sende dere alle et ord fra meg, likeså visst vet jeg at vennene ville latt meg høre fra seg, om de hadde kunnet skrive, men på grunn av denne forferdelige krigen, så ble jo forbindelsen helt avbrutt. Gud er god som har gitt oss vårt kjære fedreland tilbake. Jeg kom hit ut til India den 7. februar 1940, og skrev til flere av vennene med en gang jeg kom ut, men alle mine brev kom tilbake. «Postforbinelse avbrutt.» . . .

Har hatt brev nå fra min kjære kasserer i Trondheim. En gang var det 3 år hvor jeg ikke hadde et eneste ord fra noen, så fikk jeg brev fra min kasserer, søster Winther i mai 1944. Dere kan tro det var dyrebare linjer for meg. Men nå i det siste har jeg hatt mange breve hjemmefra. Jeg har nesten ikke enda vennet meg til å se norske frimerker på brevene etter disse 6 år. Det første brevet jeg så med norsk frimerke på måtte jeg ta i hånden og føle på arket. Ja, jeg la til og med brevet inn til kindet. Det duftet så deilig av hjemlandet. . . . En kunde ikke se seg mett på det norske frimerke.

Hensikten med disse få linjer er å få takke alle

dem, som tok imot meg og åpnet sine hjem for meg, den tiden jeg reiste rundt i Norge, og hadde møter. Det er umulig for meg å skrive til alle, da tiden ikke vil strekke til, men jeg tenker ofte på dere alle, og har husket dere alle i bønn i disse mange vanskelige år. Hjertelig takk alle sammen for eders gjestfrihet. Takk også alle de som var med og hjalp til og sende ut et Herrens vitne.

Da jo all hjelp, på grunn av krigen, ble avskåret hjemmefra, og jeg heller ingen støtte har fått her ute, uten Rs. 100/ fra et Scandinavisk fond for misjonærer, og Rs. 10/ fra en søster, så skulde en vel tro at jeg var «strandet». Nei og atter nei. Herren tillater ikke en eneste å komme på skam som legger ut i tro på Ham. Således har jeg i alle disse år ikke bare hatt hvad jeg har behøvet selv, men jeg har vært istand til å hjelpe misjonen her finansielt, såvelsom enkelte andre. Av mine Norgespenger, hadde jeg bare Rs. 250/ da jeg steg i land, og omtrent kr. 50 igjen etter at alle ting som måtte innkjøpes var tilveiebragt, og jeg hadde betalt mitt hotell her. Så denne sum var alt hvad jeg hadde til å begynne min reise til fjellet og mine språkstudier deroppe. *Men Gud er trofast.* Noen dager før jeg reiste opp til fjellet fikk jeg en pengesum fra min bror som var nok for skolepenger og forskjellig en tid framover. Jeg har aldri bedt noen om et eneste øre. Jeg har aldri fortalt noen om min finansielle stilling. Men *Gud som vet alle ting*, er nok for den som påkaller ham. Om en vei stenges så har Gud en annen vei. Om en dør stenges, så har Gud en annen dør åpen. Gud er ikke avhengig av mennesker. Han som gjør vei i havet, han gjorde også vei for meg, selv om jeg ble avstengt fra alle hjemme. Pris skje Gud!

Takk skal dere ha, alle dere trofaste venner, for at dere har stått med i bønn for meg og mitt arbeide her. Jeg vet at dere så gjerne ville ha sendt til meg, og støttet meg, men dere kunde ikke. Situasjonen gjorde det slik. . . . Jeg verdsetter deres *vilighet* at hjelpe, og takker Gud for hvad dere har gjort og vil gjøre for Guds rikes fremme herute. Gud har hørt eders bønn, og fyllt mine behov. Dog er der oppgaver og løft i fremtiden, som må møtes, men jeg frykter ikke for disse; *for jeg har sett hvor dan Gud åpner vei.* Derfor kan vi sammen takke

FRA FINNMARK

En hører stadig opprop fra mange hold om hjelp til oppbygging av Finnmark, men fra våre leire er det ganske stille. Det betyr slett ikke at viljen til å gjenoppta arbeidet på Finnmark er død hos de vitner og venner som før har gjort sin innsats i det høye nord. Nei, tvert imot, det er en brennende lyst over hele linjen etter å ta fatt på ny.

De fleste frie vitner på Finnmark har truffet hverandre her syd. Alle har vært enige om å gå inn med hele sin kraft for arbeidet der oppe, på tross av at en nå anser det langt vanskeligere å virke på Finnmark enn før. Vi vil stadig stille oss fram for Herren med åpne hjerter og tomme hender, så han kan fylle oss med sin ild og dyktiggjøre oss til tjenesten.

På tross av iver og vilje til å ta fatt, er det svære vanskeligheter å overvinne. Ja, vi må si: «Arbeidet er stort og vi er spredte på muren.»

Hvad som angår nye arbeidere, er det flere ting som tyder på at det ikke blir det verste. Under tegnede ble av de frie venner i Finnmark på konferansen i Kjøllefjord høsten 1944, valgt til å planlegge nye felter og til å ta seg av eventuelle nye arbeidere.

Vi har nå den store glede å meddele vennene, at vi i den senere tid er kommet i kontakt med flere brødre som har kall til Finnmark. Venner la oss be

for disse som er villig til å gå for Herren. De trenger alles forbønn.

Finnmark trenger evangeliets glade budskap. Gamle som nye arbeidere er ferdig til å dra oppover så snart forholdene tillater det. Men Finnmark er i dag som en avsvidd ørken. Husrom finnes ikke på store strekninger. En stor del av befolkningen er framleis huleboere (d. v. s. i dårlige torvgammer, under båtresten og på flere andre utenkelige måter). Kort sagt, forholdene er fortvilet.

Vi vil allikevel ikke gi opp. Striden er ikke vår, men Herrens. Arbeidet skal og må lykkes.

De gamle bedehusene må gjenreises, og på flere andre steder må lokaler bygges.

Vi har før nevnt at de gamle samt flere nye arbeidere står ferdig til å reise oppover. En må ikke glemme, at skal dette skje må det skaffes husrom. Dette gjelder særlig for de nye arbeidere, men også i et par tilfeller for de vitners vedkommende som har vært der oppe før.

I gjenreisningsplanen inngår derfor også bygging av 3 misjonshytter, som vil bli benyttet som stasjoner for forannevnte arbeidere. Hyttene blir de frie veners eiendom og ikke noe privat foretagende.

Vi appeller til vennene om å være med i forbønn og med midler. Målet er på første hånd å rei

Gud for Hans uendelige nåde og makt.

Dette har vært 6 meget travle år, og jeg ser nu fram til, om så er Guds vilje, å få komme hjem til Norge til sommeren. Ser fremover til å se mine kjære, og alle vennene.

Mange norske misjonærer har gått hjem til Gud disse år. Broder *Henry Johnsen*, som døde av typhoid etter 14 dagers sykeleie. Jeg var tilstede ved hans minnemøte. Søster *Hilda Wergedal*, som døde så plutselig. Det var sårt og komme over til Karvi igjen den dag, og følge henne til graven. Ikke så lenge i forveien hadde vi vært sammen i leir, ikke langt fra Karvi, og solgte kristen litteratur, evangelier o.s.v. Søster *Borghild Nordlie*, en annen norsk søster i Simla, så det tynnes ut i rekkene her. Deres plass står tom. Med sorg mottok vi det budskap herute at broder *Stephan Engstrøm* har falt i kamp, og vi føler med søster *Engstrøm* i hennes tap. Det

var et stort tap for Banda. Må Gud sende noen til å ta opp arbeidet hvor alle disse måtte gå. Herrens arbeide har hast. Om vi visste at Jesus ville komme tilbake, si om et år, hvad ville vi gjøre? Ville vi legge hendene sammen? Ville vi møte ham med tomme hender? Nei, ikke så sant vi kunde hjelpe. Vi vilde speide etter hver en anledning, for om mulig å kunne bringe våre dyrebare Herre og Frelser noe som kan bestå. . . . Men nå er det slik at vi vet ikke dagen Han kommer igjen. For alt det kan Han komme igjen idag. I hvilken stilling vil Han finne oss? Må Gud velsigne oss herute, og dere derhjemme, at vi må bli funnet i Hans beste vilje.

Hjerteligste søsterhilsen, Deres for Indias frelse

Aslaug Bratås.

Et interessant reisebrev fra *Aslaug Bratås* kommer i nr. 1. 1946. *Red.*

Herren kaller nye arbeidere.

Sigrid Steffensen

Solveig Langeland.

Frank Kongslein.

Erling Weiby.

Mary Weiby.

se kr. 50 000.00. Forannevnte beløp er det absolutt minimum av hva vi i kommende år trenger.

Har du hjerte for Herrens sak på Finnmark, så har du nå anledning til å gjøre din innsats.

Mange offerer hele sitt liv i Herrens arbeide, vær du med, med de midler som er deg betrodd. Du taper ikke på det. Herren vil lønne deg mangedob-
belt igjen.

Vi sender herved dette opprop til alle de frie forsamlinger og venner i vårt land. La ikke dette rop gå deg forbi. Gå inn for Herrens åsyn. Du vil der få beskjed hva du skal gjøre.

Vi venter en samlet innsats fra alle venner og interesserte i gjenoppbyggingen av de frie venners misjonsarbeide på Finnmark.

Beløpene kan sendes til undertegnede og vil bli kvittert for i «D.G.B.», «Misjons-Røsten» og «Misjonæren.»

Drammen den 6—11—45.

Sigurd Breimoen,
Sirnes.

Arvid Myreng,
Lassebakken 3, Drammen.

Ovenstående opprop anbefales på det beste.

Daniel Nilsen,
(sign.)

M. K. Kleppe,
(sign.)

Vi anbefaler oppropet på det beste.

Red.

RELIGIONEN I RUSSLAND

2000 menigheter finnes i Russland i dag, hver med mellom 100 og 1000 medlemmer, opplyser den russiske erkebiskopen Fotio til United Press. Siden krigen tok til har det vært en jevnt stigende tilgang til menighetene.

Også de andre trosretningene har hatt god tilgang i de siste år. På spørsmål om hvorledes forholdet i Russland er mellom de «gudløse» og kirkens tilhengere, svarer biskopen: «Våre kirker er fylt til overmål — annet kan jeg ikke si.»

Lø
Svan.
— S
Lindale
300 me
familie
de dra
hjulpet
dem. I
kulene
serte g
de og
Der h
leve å
ner. D
og ble
til sit
Magn
men o
den y
Josef
og tr
spilte
I
nabo
folk
hadd

På pilgrimsferden.

Lørdag 20 oktober hadde vi bibeltime hos br. Svan. Emne var den universale menighet.

— Søndag 21. hadde vi fest hos Oskar Jørgensen, Lindalen. Gården ligger like ved grensen, knapt 300 meter fra grenselinjen. I krigens tid måtte hele familien flykte over til Sverige. En av naboene hadde dratt over før og så ble de mistenkt for å ha hjulpet til og grensepolitiet kom for å arrestere dem. I siste liten kom de over grensen og revolverkulene suste om ørene på dem i det samme de passerte grenselinjen. De måtte rømme fra alt de hadde og oppholdt seg i Sverige i to-tre år, visstnok. Der hendte det det store at hele familien fikk oppleve å bli frelste, både far, mor, og tre voksne sønner. De kom med i en frimisjonsforsamling i Sverige og ble døpt i vann. Da så freden kom reiste de tilbake til sitt hjemsted og deltar nå med de frie venner på Magnor. To av guttene var på bibelkurset i Drammen de dager vi var i Eidskog, men far og mor og den yngste voksne sønnen deltok trofast på møtene. Josef fikk sitt herberge hos denne gjestfrie familie og trivdes godt der. De hadde bønnemøter, sang og spilte og gledet seg i Guds nåde.

Det var konfirmasjonssøndag og da de fleste av naboene var i konfirmasjonslag ble det ikke mange folk som kom. Et par fra Sverige kom også og vi hadde en god stund.

— Mandag 22. hadde vi bibeltime igjen. Denne gang hos bror og søster Stangeland like ved Magnor st. De er nettopp kommet med og det var gilt å dele ut Guds ord. Emnet denne gang var: Den lokale menighet.

— Tirsdag 23. var det møte ca. 15 kilometer fra Magnor hos Ivar Bjørndalen, Finsrud. Det var mange unge og eldre møtt fram hvorav flere fra Sverige. Stedet er jo like i nærheten av grensen.

— Onsdag 24. møte på «Betel», Ilagsmoen. Ikke så verst med folk. Lett å vitne.

— Torsdag 25. ved Finsrud igjen. Denne gang hos Ivar Bjørndalens bror på et sted som hette Brobakken. Ganske bra med folk enda det regnet ganske godt.

— Fredag 26. hadde vi et riktig gilt møte hos Gina Kristiansen ved Magnor. Bra med folk.

— Lørdag 27. reiste str. Svendsen og Josef til Finsrud igjen og hadde denne gang møte hos Thorvald Bruket. Det var et gilt møte fortalte de. Flere var grepet av ordet.

Jeg hadde bibeltime hos Svan igjen. Emne var: Det nye og gamle menneske.

— Søndag 28. kjørte br. Jens Frykblom oss igjen med bilen sin til «Sæterlund», et ungdomslokale er det visst, ved Kjarret. Br. Frykblom har vært trofast med bilen sin når det gjaldt de lange veiene.

Han har gjort en god gjerning med å kjøre Herrens vitner gjennom mange år og vil høste lønn for det. Vennene fra Finsrud kom og en del fra Magnor. Fra Magnor er det ca. 15 kilometer dit. Møte begynte kl. 3 ettermiddag og det var nok ca. 200 menesker samlet hvorav størstedelen var ufrelste. Br. Ivar Bjørndalen, str. Borghild Svendsen, Svan, Josef og Henrik Såtun og hustru m. flere deltok. Såtun bor i nærheten der, men meningen var at de skulde flytte til Larkollen ved Moss onsdag etter. Det var åpent og folket lyttet. Det følte en vekkende ånd i møtene på Finsrud og Kjærret denne gang og det er store muligheter for vekkelse der.

Kl. 8 hadde vi vårt siste møte på Betel denne gang. Det var godt besøkt og det var gilt å hilse på br. Wiker som har vært meget syk i det siste. Han var svert slapp og på langt nær bra, men spilte og sang med i musikken. Han er vennenes musikkleder og søndagsskoleleder. Hans hustru var også syk og vi ba Gud gripe inn og hjelpe dem.

Så var turen over denne gang og mandag morgen dro vi via Oslo til Drammen. Jeg hadde mitt herberge hos br. og str. Svan på Magnor, og synes jeg enda hører br. Svan når han høylyt ba og priste Gud. Det er et fredens hjem og jeg hadde det godt.

I Knoffsgt. 6, Drammen, var det som kjent bibelkurs og det var riktig interessant å se alle de unge — ja eldre med, som deltok. Bibeltimene jeg fikk overvære var meget gode. Bl. annet kan nevnes: Daniel Nilsen om Hellig-Åndens person og gjerning. M. K. Kleppe: Bibelens røde tråd og Johs. Hedin: Betydningen av Jesu oppstandelse. Det er skrevet om det før og skal ikke nevne mere nå.

Så bar det hjem igjen over Horten-Moss. Det er sant som det står i sangen at vi finner venner over alt. I Horten traff jeg br. Ødegård på gaten og i Moss br. Oskar Gamst som hadde tatt seg en tur sydover. Det var gilt å hilse på brødrene. G. I.

PÅ FLUKT FRA HERRENS ÅSYN

(Forts. fra side 7.)

foregår de frykteligste ting, hvit slavehandel, undertrykkelse, utsugeri, oppløste hjem, rovmord osv. Akk! dette skip har ført millioner bort fra Gud. Beelsebul selv er kaptein på dette skip, han står på kommandobroen og roper: alt dette vil jeg gi deg om du vil falle ned og tilbede meg.» Ved siden av dette har vi skipet *Berømmelse*, med sine høye master og skinnende seil. De er to søsterskip og er av de mest hurtiggående i Satans marine. Videre har vi skipet: *Vennskap* hvor behagelige dage venter pa-

sasjerene og mange andre som venter på den levende last av menneskesjele.

III.

Jonas betalte frakten.

Det er det neste vi fester vår oppmerksomhet ved. Hvor betegnende det er, *han betalte frakten*. Synderen selv betaler frakten til hvelvede, den billett blir dyrt betalt. Har du tenkt på, kjære sjel, hvad den billett koster? Satan gjør synden innbydende, Tenk så lettvent, så billig. Han forgyller buret hvori han fanger fuglen, strør blomster over den lumske gravhule. Overtrederens vei er hård, sier Ordet, men djevelen gjør den tiltrekkende, som Aleksander den store strødde havre over veien av lik da hestene nektet å gå videre. Kjøp! kjøp! roper den lumske smigrer, men han nevner intet om hva det koster. Du må dyrt betale frakten. Spør hin fange bak fensgelets dystre mure hvad frakten kostet. Spør hin stakkels lenkebundne drunker hvad frakten koster. De må betale til siste hvidd. Satan er en hård kreditor, han kjenner ingen barmhjertighet mot dem der er kommet i hans klør Du kan fly bort i fra Herren, men du må betale frakten, med samvittighetsnag, med bitre tårer i lønndom og endelig med din sjel. Hvad gavner det deg så om du vant den ganske verden når du taper din sjel? Judas solgte sin sjel for lumpne tredve sølvpenge, hvad synes du om en slik handel? Esau solgte sin førstefødselsrett for en rett linser, en dårlig handel. Men du — Hvad har du gitt for billetten? Den billett er blitt dyrt betalt, med tårer, blod, fortvilelse, dødsangst, evig fortapelse. Lønner det seg? Du kan få dø i synden, men *Guds nådegave* er et *evig liv* i Kristus Jesus vår Herre. Her er to billetter: Syndens: *Døden*. — — Guds: *Nåde*. Gud skje lov: det går et annet skip på tidens hav, det fartøy som bygdes på verftet: *Golgata*. Frelsens skip, dets navn er *forsoning*, dets vimpels farver er blodrødt og hvitt, renhet funkler på dets sider, salighet er de seil det utspredet. *Immanuel* heter skipets fører og syndere frelste av nåde er det mannskap han betjener seg av. Det er det mest hurtiggående skip på tidens hav, dets stavn er vendt mot Sion, staden mot østen, dets oppgave er å oppta skibbrudne sjele, tusener er de som det har opptatt av det brusende dyp og nå bringer tilbake til den hjemlige strand. *Er du ombord der?* Hvis ikke, motta idag den blodrøde billett. Gå inn på troens landgang og sikre deg en plass på det eneste skip der går mot Jerusalem.

Axel Nilsson.

MED SAKS OG PENN

EN STORMFULL OVERGANGSTID

Dr. Martin Osnes, som i de siste årene har arbeidet ved et stort hospital i Mukden, Manchuria, har fått sende et brev heim med en amerikansk læge som har vært flere år i japansk krigsfangenskap og nå er blitt fri. — Det inneholder en del skildringer fra den tiden da landet gikk over fra japanernes hender til kineserne, således om plyndringer og uroligheter i overgangstiden. Ikke alle fikk en så fredelig og ublodig overgang som vi.

Men misjonærene er i behold, skjønt det nok har vært en sterk sjelelig påkjenning for dem.

De trenger å få komme heim. Må det snart bli farbart så det kan bli vaktskifte, skriver «Utsyn».

DEN KRISTNE VIRKSOMHET I TYSKLAND

I en melding til «Dagen» fra Tyskland heter det: Hele Tyskland syder nå av en religiøs aktivitet. Over alt i den britiske okkupasjonszone — i Rhinlandet, Berlin, Lübeck, Oldenburg, Hanover — er antallet av kirkegjengere fordoblet, ja, tredoblet, og dette gjelder i like stor grad den evangeliske som den katolske kirke. Frivillige krefter øver kristen samaritanvirksomhet og agiterer for kirken ved besøk i hjemmene. Anmeldelse til religionsundervisningen i skolene er 80 til 100 pst., til tross for at denne frivillige undervisning betyr at timeantallet for elevene økes betraktelig.

De ledende navn innen den nye religiøse vekelsen er pastor *M. Niemöller* fra bekjennelseskirken, Würtenbergs protestantiske biskop *D. Wurm* og den katolske biskop i Münster, grev *Gahlen*.

På en konferanse i Treysa i Hessen, som kom i stand på initiativ av biskop *Wurm*, og med ham som ordfører, uttrykte de ca. 100 protestantiske prester ønsket om at enheten innen den hittil sterkt, splittede evangeliske tyske kirke måtte gjenopprettes. Man besluttet å sette igang hjelpeaksjoner for denne kirke og for de store masser av flyktninger og hjemløse. Man besluttet også å ta del i barneoppdragelsen og sosialpleien.

I Hamburg er nylig innviet en ny synagoge for den sterkt reduserte jødiske menighet.

MISJONÆRER DREPT AV JAPANERNE

Det er nå blitt kjent at japanerne under erobringen av Filippinerne henrettet 8 misjonærer og 3 barn, alle amerikanske borgere. En innfødt beretter

herom at japanerne erobret Hopevales misjonsstasjon en søndag, nettopp som det holdtes gudstjeneste. Tilhørerne ble straks arrestert. Om ettermiddagen begynte henrettelsene, som skjedde etter ordre fra den japanske kaptein *Watanabe*. Den første misjonær som førts fra fangeburet til henrettelses-plassen, var en kvinne, *mrs. Covells*. Hun ble bundet med hendene på ryggen og tvunget til å bøye kne med hode senket. — På hennes spørsmål om hva hun hadde gjort, siden man ville henrette henne, fikk hun bare et latterutbrudd fra kapteinen til svar. Rundt om *mrs. Covells* sto japanske soldater med fellede bajonetter. — Jeg kunne ikke holde ut å se hva som foregikk, forteller vitnet, men jeg hørte *mrs. Covells* skrik. Etter henne ble 7 andre misjonærer henrettet på samme måte og ytterligere 3 misjonær barn. De voksne ble halshogd, barna stukket i hjel med bajonetter. (Kr. Tid.)

ETIOPIAS KEISER ØNSKER KRISTNE MISJONÆRER

Lederen for Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, misjonsforstander *Niels Dahlberg*, meddeler at man i Etiopia, hvor Svensk misjon har utfoldet sitt største initiativ, for tiden opplever en stor misjonstid. Nylig sendte Fosterlandsstiftelsen ut 9 nye misjonærer, og nettopp som de var kommet fram, kom det til Sverige en særlig budskap til Fosterlandsstiftelsens styre. Keiseren hadde sendt ham med inntrengende anmodning om å utsende flere misjonærer. Dessuten ba keiseren om man ville formidle utsendelse av menn og kvinner som kunne gå inn i gjenoppbyggingsarbeidet på alle kulturområder; der var særlig bruk for læger, lærere, sykepleiersker og ofiserer til utdanning av de innfødte.

(Misjonsvennen.)

I NÆRHETEN AV HOVEDVEIEN MELLOM JERUSALEM OG BETLEHEM

ble det for en tid siden funnet en gravhvelving uthogd i en klippe. I fjellveggen har man også oppdaget en del innskrifter som man tror er laget av folk som virkelig så Jesus bli korsfestet og som ved å risse ord inn i fjellveggen har gitt uttrykk for sin sorg over hans død.

En vitenskapelig melding om undersøkelsen av graven og innskriftene vil bli offentliggjort så snart

det lar seg gjøre, uttalte professor Sukenik ved det hebraiske universitet i Jerusalem.

I en erklæring som ble sendt ut med professor Sukeniks godkjennelse, heter det at det vil være for tidlig å anta nå at det eksisterer noen forbindelse mellom denne grav og «en kjent begivenhet eller person» i bibelhistorien før den vitenskapelige beretning er offentliggjort. Navnet «Iesus» som er funnet innrisset på en steinblokk, er den greske form for det jødiske navnet «Joshua». Rundt navnet er det med kull tegnet fire kors.

Professor Sukenik uttalte kort etter oppdagelsen av graven at han trodde korstegnene var billedlige uttrykk for hva som var hendt med Kristus. Man mente også at innskriftene som var skrevet på gresk, ble nedtegnet av Kristi tilhengere i det første halve århundre etter korsfestelsen.

FRA SVERIGE

meddeles at over 130 misjonærer er ferdig til å reise ut til forskjellige misjonsmerker. Av disse sender pinsevennene alene 75.

VI MÅ SNAREST SENDE 10 000 MISJONÆRER

til Japan. Gjør vi det ikke, så blir vi nødt til å sende 1 000 000 soldater dit om noen år,» sa en amerikansk lægemisjonær i Kina for noen år siden om Amerika. Krigen siden 7. desember 1941 har bevist sannheten av hans ord.

Misjonær Olav Haarvik, som forteller dette, legger til: Idag trenges det mer misjonærer i verden enn noensinne!

Den bibel John Bunyan hadde da han ble fengslet i 1664, er funnet i et antikvarie i Australia,

Det skal oppholde seg ca. 7000 jødiske flyktninger i Sverige. De fleste er kommet fra Polen og Tyskland og vil ikke vendte tilbake til disse land, men ønsker å bosette seg i Palestina.

Indre Misjonen i Danmark har tatt initiativet til å få en høyskole i Kjøbenhavn. Skolen ordnes som aftenskole, med timer hver onsdag. Det vil bli holdt foredrag av kjente menn over aktuelle spørsmål, og siden samtale om det som ligger de unge på hjerte.

Det meldes fra Spania at de protestantiske kristne der sakner religionsfrihet. De fleste protestan-

tiske forsamlingslokaler er som oftest stengt. Husandaktene må skje i største hemmelighet, så det er som i Kirkens martyrtider. I alle Spanias skoler er den katolske kristendomsundervisning obligatorisk, så man skjønner hvilken hård prøve dette er for protestantiske foreldre. Guds ord er således bundet. Guds ord får ikke forkynnes fritt, og protestantiske bibler får en ikke lov til å sprede.

**Da han begynte å synke, ropte han:
„Herre, frels meg“.**

(Matt. 14, 30)

Når Herrens tjenere begynner å synke, begynner de å be. Det later til at Peter hadde glemt å be da han la ut på sin vågsomme ferd. Men faren fikk ham til å vende seg til Gud. Hans rop kom sent, men ikke for sent. Hva enten det gjelder legemlige eller sjelelige prøvelser, så driver de oss helt naturlig til bønn. Stormen driver alltid vraket mot land. Reven gjemmer seg i sin hule, og fuglen haster av sted mot skogen, når det er fare på ferde. På samme måte skynder den troende seg hen til nådestolen for å søke beskyttelse. Bønnen er vår sikre havn. Tusener av nødstedte vrak har søkt tilflukt der. Når stormen kommer, kan vi ikke gjøre noe bedre enn å søke havn for fulle seil.

En kort bønn kan ofte være fullkommen lang nok. Peters bønn besto av bare tre korte ord, men det var nok. Det er ikke bønnens lengde, men dens alvor det kommer an på. Nøden lærer oss å fatte oss kort. Om våre bøtter hadde færre flotte halefjær og større vingespenn, skulle de utrette langt mer enn de ofte gjør. Vakre ord er i forhold til innvielse som halm sammenliknet med hvete. Et lite kompas kan vise veien, og det en finner av virkelig bønn i en lang og velformet tale, kunne ofte ytres med et likeså kort nødrop som Peters.

Vår største forlegenhet kan være Herrens anledning. Så snart en kjensle av fare får oss til å rope av angst, hører han vårt skrik. Og når han hører, så hjelper han. Hans arm er ikke langt borte. Ofte roper vi bare i siste øyeblikk, men vår Mester er snarere til å hjelpe enn vi er til å be.

Er den voldsomme storm i ferd med å trekke deg under? Løft din sjel opp i bønn til Gud, og vær sikker, han skal ikke la deg synke! Når vi ikke formår noe, formår han alt. La oss søke vår tilflukt hos ham, for hos ham er det frelse!

C. H. Spurgeon.